

LANCZKOR GÁBOR

García Lorca-átiratok

Kaszida a szabad ég alatt alvásról

Jázmínbokor virága. Ledöfött bika.
Térképterem. Kék-zöld kövezet mozaikja.
Egy hárfa. Virrad. Kislány álmodik: bikát,
beszórva friss jázminvirággal az vonítja

elő a hajnalt vérrel árnyalt csilló fekete
éjből. Ha az ég lenne kisfűcska:
bikája a homokban viador nélkül kapar,
és a jázmineső: széjjelhulló pacsirta.

De cet az ég: a jázmin vértől tiszta vízcsepp.
A lány az éjszaka holdfénytől tiszta
sűrűjének bebogozott fekete kötege
a térképszoba kövezetére hajítva.

A jázminok és a bika közt elefánt-
csontkampókon lógnak lány és fiú parittyá-
álmai. Szírmokban a cet, az ébredő felhők.
De a bikát a lány csontváza egybetartja.

Telefonálni

A telefonkagyló vak mélyéből a fülbe.
A széllel orrlyukamba a telefonfülke
délre nyílódó ajtaján át. Északon páfrány
csomói; görnyedt hulló-hátak mérges zöldje.

Fejemen széles piramis-vaskorona
a kék bádogtető fél méterrel fölötte.
Beszélisz. Mint egy tobozéi, szárnyas magok:
nagyot nyelek, és itt van egy hajamba ülve.

*A hang édeskés, távoli, – marék meleg
fenyőtű bal tenyeremből a földre.
Ökölbe, vissza. És nyitom. Hull le kupacba.
Egy vérző, távoli, sötét őz durva szőre.*

Pohár víz

*Öled magnóliájának szagát érthetni
sem én, de biztosan nem lesz más senki;
hogyan gyötörted, erről sem tudhatnak:
fogad közt szárnyával s csőrével a kolibri.*

*Fenn homlokodnak holdfényes terén aludt
fiatal perzsa ménesem, csikók, ezernyi, –
amíg négy éjszakán csípőd jegét öleltem,
s pohár víz: nem maradt belőle, épp csak ennyi.*

*A nedves gipsz s a jázminok között tekintetem
a pupilládba köt, sírnék, ne törd, engedd ki, –
bordáimból kemény elefántcsont betűket
faragni vágytam, mondják el azok, hogy semmi,*

*de semmi: semmi – de menekvő tested,
de nem agóniám kertje a semmi;
a véred íze számban, az; a szád
halálom fénytelen, nyálkás helyét hirdetni.*

Gázel a halott fiúról

*Minden este Granadában
egy fiú meghal. Hallja a víz
suttogni a Darro partján
társaival, ha begyűlt a tíz.*

*Holdsütött tölgy árnyékából
felhő-szárnyon tör rá haláluk;
mohos szárnyal nemsokára
a holttesthez száll nyolc fácántyúk.*

Nem marad a föld röge közt
felhő-darabból morzsányi se:
csak a tüdőd teli vízzel.
Érkezik a víz kolosszusa,

besötétül, majd megered:
esőtől verten immár a fagy
arkangyaláé, a sások
közt legifjabb arkangyala vagy.

Kaszida a keserű gyökerekről

Keserű gyökerekkel
kötözött le a sárnak ezer teraszán
rizsföldjeinek celláiba széjjelszórva az Úr.

Te parányi kezecske.

A vizek tárt érckapuit beletörni szilánkos
késpenge gyanánt a kövekbe: te támadj,

legyen ereim sáros vize földből: vér-
gyökerű.

„Én száj vagyok és nem kéz.”

Keserű.

„Keserű.”